

Lamentare

Alexdorut

Cand la chemarea-ti rana, s-o vindec, n-am raspuns,
Lasand-o-n deznadejde sa te doara,
Niciun cuvânt din toate nu ar fi fost de-ajuns,
Ca sa salvez iubirea , ce maine-avea sa moara.

Ca te iubesc, eu n-am sa-ti mai pot spune.
Caci nimeni n-a crezut ca te-am iubit vreodata.
Si nici chiar tu n-ai vrut sa crezi in mine.
Ca te-am mintit vei crede viata-ti toata.

Dar ce folos ca te-am iubit, cand n-am stiut s-o fac?
Rasplata ce o am ma-ntreaba:,, la ce bun?"
Edenul cel promis este Infern acum,
Un iad in care vesnic eu ma zbat.

Caci inima si casa de amintiri mi-s pline.
Si cat as vrea sa uit...am incercat, nu pot.
Ce bine-ar fi s-astern umbra uitarii...o, ce bine !
Sa uit de tine si de mine, si de tot.

Cum din nimic, nimic rasare.
Din suflete-mpietrite, se nasc amoruri goale.